

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. december 31.
(péntek)**

Horváth Géza

SIMEON HÁLÁJA

Köszöntés igéje: Zsidók 13,8

Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Énekek: 90,1; 280,13; 345

Lekció: Lukács 2,21-32

Alapige: Lukács 2,21-32

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy rólad úgy énekelhettünk az énekeinkben, mint aki felette állsz az időnek, mert te teremtetted az időt, és ahogy az igében olvassuk, nálad vannak az idők és az időknek részei.

Hadd köszönjük meg neked azt, hogy te méred ki emberi életünk idejét, és kimérted ennek az egész emberiségnek is az idejét, amelynek sem napját, sem óráját nem tudjuk. Ma még volt időnk. Nem tudjuk, hogy holnap lesz-e.

Köszönjük, hogy a te hívó népedet ezen az estén összegyűjtöd szerte az egész világon, és a te hívó néped neked ad hálát, neked mond köszönetet és áld téged, mivel tudja, hogy „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá”. Köszönjük neked, hogy mi így ünnepelhetünk ezen az estén.

Hadd kérjünk téged a világért, akik baráti vagy családi körökben nélküled ünnepelnek, neked semmit nem köszönve és neked hálát nem adva! Hadd kérjünk most azért a kilencért, akik nem jönnek hálát adni, akik nem jönnek megköszönni, akiknek ez a nap sem jelent többet a munkaszüneti napnál, az evésnél, ivásnál vagy éppen szórakozásnál.

Köszönjük neked, ha a mi szívünkbe csöndességet, lelkiséget adsz, és a hozzád való ragaszkodást erősítéd bennünk.

SIMEON HÁLÁJA

Kérünk téged, hogy Szentlelked által végy körül és szentelj meg most bennünket az igére való figyelésben, az ige üzenetének elvételében!

Könyörülj meg ezért rajtunk, és áldj meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Lukács írása szerinti evangéliumból olvasom a 2. fejezet 21. versétől a 32. verséig a következőképpen: „És íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember, aki várta az Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Ő azt a kijelentést nyerte a Szentlélektől, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. A Lélek indításából éppen akkor ment a templomba, amikor a gyermek Jézust szülei bevitték, hogy a törvény előírásainak eleget tegyenek. Karjaiba vette őt, és ezekkel a szavakkal áldotta Istent: Most bocsátod el, Uram, a te szolgálodat a te beszéded szerint békességben, mert szemeim látták a te üdvösségedet, amelyet minden nép szeme láttára készítettél, világosságul a pogányok megvilágosítására és népednek, Izráelnek dicsőségére.”

Kedves testvérek, az elmúlt napokban elgondolkodtam, hogyha a világ fiai ezt az estét, ezt az éjszakát mulatságban, vigasságban, szórakozva töltik, akkor minden bizonnyal ez Isten előtt nem kedves. És azon kezdtem el gondolkozni, hogy mi az Isten előtt kedves. Gyermekkoromban azt tapasztaltam, hogy a gyülekezetben, ahol felnőttem és ahol egyszerű hívő lelkipásztor hirdette az igét, óév estéjén mindig a 364. dicséretet énekeltük, hogy: „Ments meg, Uram, engem az örök haláltól, / Ama rettentő napon minden bajtól!” Nem kérdeztem meg a lelkészünket, sok ideje pedig már nincs is módom megkérdezni, hogy vajon miért.

Református köreinkben is nagyon sokan használják azt a kifejezést, hogy eltemetjük az óesztendőt. Végignéztem az óévi énekeinket, és azok is valahogy ugyanezt a hangulatot árasztják magukból: „Ó, mely sokan elaluvának / A múlt esztendőbe! / Kik nálunknál jobbak valának, / Szálltak temetőbe.” És valóban, többekkel beszélgetve, sokaknak az jutott eszébe, hogy kik haltak meg ebben az évben. Mi is szomorúan tapasztaljuk, hogy vannak testvéreink, akik múlt évben ilyenkor még itt ültek, itt voltak közöttünk, és aztán az éven elköszöntünk tőlük és Isten iránti hálaadással elbocsátottuk őket, mert az Úr haza hívta ezeket a testvéreket.

Amikor ez az ige elém jött és Isten szívemre helyezte, hogy ezt olvassam fel ezen a szilveszteri istentiszteleten, akkor arra gondoltam, hogy ez az öreg Simeon, akiről a történet szól, egyiket se teszi. Mégis boldog, mégis vidám, mégis nyugalma és békessége van, aminek az az alapja, hogy beteljesedett az az ígélet, amit ő várt. Az az Úr Jézus Krisztus, akiről a próféták írtak és a törvényben olvasott, eljött, mert a Szentlélek kijelentette neki, hogy addig nem lát halált, míg meg nem látja az Úrnak a Krisztusát.

Ha nem is szilveszter napjához vagy óév utolsó estéjéhez kötődik ez a történet, mégis annyira nagy fordulat, amiről itt olvasunk a Szentírásban, és jó, ha ennek a lelkiségnek az üzenetei megérintenek ezen az estén bennünket. Nagyon sok üzenetet lehet összeszedni ebből az igéből, amely nem is Simeon történetével kezdődik, hanem azzal, hogy az Úr Jézus Krisztust a szülei: „Nyolc nap elteltével körülmélték, és a Jézus nevet adták neki, ahogy az angyal nevezte, mielőtt megfogant volna anyja méhében. Amikor pedig a Mózes törvénye szerinti tisztulás napjai leteltek, felvitték őt Jeruzsálembé, hogy bemutassák az Úrnak, amint meg van írva az Úr tör-

vényében,...” És ez az, ami összeköti ezeket az embereket: Máriát, Józsefet és Simeont, hogy mind a hárman mindig úgy cselekszenek, ahogy az ígében meg van írva. Nyolc napos korban körülmetélik azért, mert így volt megírva a törvényben. Aztán eltelnek még napok, harminchárom napot ír elő a mózesi törvény, amikor még a kismama nem mehetett ki.

Emlékszem, amikor a szolgálatomat kezdtem, akkor még a református gyülekezetekben is tartották azt, hogy a kismama a templomba kellett, hogy először menjen, tehát nem mehetett máshova, mondjuk postára, boltba vagy valahova, hanem először a templomba kellett, hogy menjen, mert így volt megírva a törvényben. Persze az újszövetség népe már szabad erre, hogy így cselekedjen.

De harminchárom nap – a tisztulásnak a napjai – után felmennek a templomba, „amint az meg volt írva a törvényben”. Simeon azt a Jézus Krisztust várta, aki felől jövendöltek a törvény és a próféták. Vagyis mindannyian az ígére figyeltek.

Óév napján, testvérek, hadd legyen ez az első üzenet a mi számunkra, és nekünk is legyen nagy figyelmeztetés, vagy bűnbánatunk alapja, hogy mennyire szabtuk ezt az egész esztendő az Isten ígéréhez! Mennyire vezetett, tanácsolt, vezérelt, mennyire volt lábunk előtt mécses Istennek az ígéje? Amiről mi azt valljuk, hogy mérce és mérték. Az Isten ígéje mérce és mérték, amihez oda lehet igazítani az életünket. Úgy, ahogy a kőművesek nagyon egyszerű szerszámokat használnak, sokszor csak egy madzagot. Kihúzzák a madzagot, és ahhoz teszik a téglát, mert úgy lesz egyenes a fal. Mert az a madzag, ha ki van húzva, biztosan egyenes. Ugyanezt megteszik függőben is, hogy a függőt odateszik, és akkor függőlegesen is egyenes lesz. Ezek az emberek ahhoz akarnak ragaszkodni, ami az Isten ígéréjében meg van írva, és nekünk is ahhoz kell ragaszkodnunk, hogy mi van megírva az ígében!

A reformáció is annak idején ezért indult el: mi van megírva az ígében? Amikor Jézus Krisztus vagy az apostolok prédikáltak, mindig azt mondták: „mert meg van írva”. Jézus így mondja a Sátánnak, így veri vissza a kísértést, a támadást: „mert meg van írva”. És bele lehet kapaszkodni abba, ami meg van írva.

Amikor Pál apostol prédikál, és visszautasítják vagy elutasítják, akkor azt mondja: „jól mondta Ézsaiás” – és megint belekapaszkodik az ígébe. Nem azt mondja, hogy: „ez nem volt egy sikeres igehirdetés”, hanem belekapaszkodik az ígébe.

Milyen csodálatos, testvérek, amikor mi ezen az estén ezt nézhetjük meg először: az elmúlt esztendőnek a napjaiban mennyire volt nekünk fontos Istennek a beszéde? Amelyről azt mondja a Timótheushoz írt 2. levél, hogy „hasznos a tanításra, a fedésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Ezeknek az embereknek tehát ez a titkuk, hogy azért éltek át csodákat, mert ragaszkodtak Isten beszédéhez, Isten ígéréhez. Jó lenne nem elfelejteni, testvérek, különösen a mai korban, amikor olyan időket élünk, amikor egyre kevesebb tekintélye van az Isten ígérének. Nem fontos, hogy mi van megírva. Elég súlyos jelei vannak már ennek, amikor egy társadalomban nem fontos már Isten beszéde, Isten ígéje. De az ő számukra fontos volt!

Simeonnak már a neve is nagyon beszédes, azt jelenti: „meghallgattatás”, tehát a nevében hordozza Simeon. Az akkori zsidók között egyébként ez egy mindennapi név volt, nagyon sokakat neveztek így, hogy Simeon.

Igen ám, de a mindennapi név mögött nem mindennapi lelkiület húzódik meg. A Biblia azt írja: „És íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő em-

ber, aki várta az Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta.” Volt ott nagyon sok Simeon, de akiről ezt el lehetett mondani, hogy igaz, istenfélő vagy kegyes – ugyanaz a szó –, várta az Izráel vigasztalását, tehát várta a Krisztust és a Szentlélek volt övele, azt nem lehetett sokakról elmondani.

Hadd legyen ez a második üzenete az igének a mi számunkra, hogy nekünk is vannak mindennapi gondjaink, bajaink, bosszúságaink vagy terheink, de legyen nem mindennapi lelkületünk! Tűnjünk ki valamiben, testvérek! Ahogy az Isten dicsekszik Jóbbal, és azt mondja: – Láttad az én szolgálomat? Az kitűnik a többi közül, mert igaz, istenfélő, bűngyűlölő. Az akkori világból, az akkori mentalitásból kitűnik ezekkel a tulajdonságokkal.

Testvérek, ebben az esztendőben elvegyültünk-e a többi ember között, vagy kitűntünk-e valamiben? Kitűntünk-e ebben, hogy igaz, hogy kegyes, hogy tud várni az Úrra – most hadd mondjam kicsit tágabb értelemben ezt: tud várni az Úrra, míg az Úr cselekszik –, és a Szentlélek volt övele? Mert Szentlélek nélkül próbálták többen a zsidók közül ugyanezt, hogy igazak, és azt hitték, hogy akkor igazak, ha megtartják a törvényt. Próbáltak sokan kegyesek lenni, de hamis farizeusság lett belőle. Ezért fontos, hogy a Szentlélek volt övele, mert Szentlélek nélkül ez nem megy. A Szentlélek kijelentette neki, hogy addig nem lát halált, míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát.

A Szentlélek tehát Simeon életének irányt szabott, célt adott és szolgálatra indította. Olyan szép az, ahogy a Cselekedetek könyvében olvassuk, amikor Pál apostol Rómába hajózik, és azt mondja egyszer csak, hogy: – Éjszaka mellém állt az Úrnak az angyala, és azt mondta, hogy meg fogunk maradni. Nem vész el, csak a hajó meg a rakomány. De mi meg fogunk maradni! Mellém állt az Úr angyala.

Testvérek, nézzünk vissza erre az évre: kaptunk-e kijelentéseket? Most már nem azt kell kapni, hogy míg meg nem látjuk a Krisztust, hanem olyan kijelentéseket kell kapnunk, hogy ez a Jézus Krisztus hogyan lesz velünk a világ végezetéig. Kaptunk-e igei kijelentéseket az Úrtól? Kaptunk-e igei bátorítást? Múltkor elmondta valaki, azt a bátorítást kapta, hogy: „Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit!” Tudunk-e ilyenre mutatni a Bibliából? Mert Simeont így vezette Isten Szentlelke, célokat adott neki, irányt szabott az életének, és ezért mondja, hogy addig nem hal meg, míg az Úr Krisztust meg nem látja.

Amikor felmegy Mária és József a templomba, azt olvassuk: „A Lélek indításából éppen akkor ment a templomba, amikor a gyermek Jézust szülei bevitték, hogy a törvény előírásainak eleget tegyenek.” Ez az „éppen akkor” a Bibliában soha nem a szerencsére vagy a vak véletlenre mutat, hanem mindig arra a legfőbb rendezőre, aki úgy rendezi a dolgokat, ahogy más nem tudja. Éppen akkor ment fel a templomba, amikor a szülei Jézus Krisztust bevitték.

Vajon megláttuk-e ebben az esztendőben életünkben ezt a csodálatos rendezést, hogy „éppen akkor”? Hogyan tudjuk elmondani? Tudom, hogy többen el tudják ezt mondani erre az évre nézve, hogy igen. Ahogy Túrmezei Erzsébet írja egyik versében: „Meglátni, hogy minden utunkat / hú és hatalmas kéz vezette, / javunkra szolgált tette: / csodákra emlékezni jó!”

Mert a Szentlélek nemcsak kijelentett neki valamit, hanem mikor eljött az az idő, akkor be is teljesítette. A hittapasztalat mindig ez. Mert hogyha nem ez lenne, testvérek, akkor a keresztyén reménységünk csak optimizmus lenne! Ahhoz nem is kell az Úr! De nekünk nemcsak élő reménységünk, hanem élő hitünk is van, ami azt jelenti, hogy amit reménységben szemlélünk, azt mi meg fogjuk látni! Olyan szép az

az énekünk, amelyben erről éneklünk, azt mondja az énekíró, hogy: „Üdvösséggé lesz reményed, / Égi látássá hited.”

És Simeon ezért boldog. Mi okozza a boldogságát? Jézusnak a közelsége, mert őneki megadatott, hogy karjaiban tarthatta az Úr Jézust. Ahogy János apostol mondja, ez csak az akkoriaknak adatott meg, akik szemükkel látták, kezeikkel érintették az élet igéjét. Nekünk ez nem adatik meg. Eszembe jut egy indiai költőnek a verse, aki arról írt, hogy milyen boldog volt Mária – igaz, Máriáról írja, de majd a párhuzamot látni fogjuk –, mert kilenc hónapig szíve alatt hordhatta Krisztust. A versében pedig azt mondja ez a hívő indiai költő, hogy „de én boldogabb vagyok, mint Mária, mert én egész életemben a szívemben hordhatom Jézust”.

Tehát, testvéreim, Simeon öröme Jézus közelségében van. Amiről azt írja a szentíró, hogy: „Isten közelsége oly igen jó nékem.” Az eredeti fordításban így hangzik: Istenhez közelednem oly jó nékem.

Amikor azt vizsgáljuk, hogy ebben az esztendőben valóban Isten közelében voltunk-e, akkor vajon az Isten közelsége mit jelentett a mi számunkra?

Mert Simeonnak ez jelenti az örömet. Ezt mondja: közel jött hozzám az Isten. Közel jött hozzám az Úr Jézus, elértem valamit.

Óév napján mindenki arra gondol, hogy mit értek el? Vállalatok, cégek, magán-személyek, vállalkozók. Mennyi a nyereség, mennyi a mérleg, mit értünk el? Ha eredményes volt az év, akkor még van prémium is, egy munkatársi ebéd is kitelik valahol, egy jobb helyen.

Simeon pedig azért boldog, mert ő elérte a legnagyobbat, azt, hogy Jézust látta! Ő ezért boldog. Nem azért, mert valami magas pozícióba került vagy váratlan jutalmat kapott. Hanem azért, hogy most már boldogan hal meg, mert látta az Üdvözítőt, és az örökkévalóságot tarthatta a karjaiban ő, a múlandó.

Az előző gyülekezetünkben volt egy híres úrasztali terítő. Azért volt híres, mert a Református Egyházban a Lorántffy-terítő után ez volt a második legrégebbi. 1656-ban varrták egy grófnőnek a műhelyében, négy négyzetméter nagyságú volt. Ha emlékeznek rá a testvérek, a „Reformáció 500” kiállítás idején a Nemzeti Múzeum homlokzatán ennek a terítőnek a képe volt látható. Amikor Debrecenben a mostani Kossuth Lajos Tudományegyetemen elkészült annak idején a díszterem, akkor felmerült a kérdés, hogy milyen terítő legyen rajta, és akkor valamelyik főhercegnő azt mondta, hogy pontosan ezt a terítőt kell levarni, ami nálunk volt. Le is varrták ugyanazzal a mintával, de az eredeti, a több mint 350 éves terítő ott volt nálunk, és őriztük nagy féltéssel.

Egyszer egy bácsi bejött hozzám, és kiderült, hogy Vásárosnaményig jött vonattal, ott meg kölcsönkért egy kerékpárt, amivel kijött. De szívbeteg volt az idős bácsi, és amikor kinyitottam az ajtót, meg se tudott szólalni, mert annyira lihegett, hogy kellett vagy három-négy perc, mire meg tudott szólalni, köszönni. Akkor előadta, hogy ő valamelyik déli megyéből jött, és csak egy szót tudott kimondani, hogy: terítő. Hát kiderült, hogy a terítőt akarta megnézni. Mondtam neki, hogy nem nagyon szoktuk így kivenni, mutogatni, mert ugye akárhányszor megfogjuk, koszolódik, és ezt mosni már nem lehet. De miután megindult a szívem a bácsi iránt, mert ha ennyit küszködött és ennyi utat megtett érte, már csak megmutatom neki! És a bácsi, miután meglátta, akkor mondta ezt, hogy: most már nyugodtan halok meg, mert láttam a terítőt. Hát mondom neki, hogy ez még kevés a nyugodt halálhoz, ahhoz más kellene! És elkezdünk beszélgetni.

Simeon meg mit mondott? Most már nyugodtan halok meg, mert láttam Jézust. Kedves testvérek, nem tudjuk, mennyi időnk van, hogy fogunk meghalni. Mi el tudjuk-e mondani, hogy: „Most bocsátod el, Uram, a te szolgádat a te beszéded szerint békességben, mert szemeim látták a te üdvösségedet.” Úgy, ahogyan az éneken énekeljük, hogyha több napot nem számlálunk? Hogyha nem lesz még egy szilveszterünk, mert nem tudjuk, hogy lesz-e? Volt egy esztendő, emlékszem rá, mikor három 18 év körüli ismerősöm halt meg. Nem betegek voltak, sportoltak. Este lefeküdtek, reggel nem keltek fel. Be vagyunk biztosítva? Hogy fogunk meghalni? A szilveszter mindig erre is emlékeztet bennünket: múlik az időnk, közelebb kerülünk az örökkévalósághoz. Ez mindig nagy figyelmeztetés is. Vigyázz!

Kitűzhetsz célokat, hogy még ezt vagy azt el akarom érní, meg akarom látni. Simeon azt tűzte ki célul, hogy Jézust kellene látni. Azt mondja, most már megfordul az életem, innentől kezdve boldog vagyok, mert látták szemeim a te üdvösségedet. Most már megfordult az életem!

Isten ezt akarja, testvérek, hogy ezen a napon forduljon meg az életünk, ha kell! Ehhez kössük a boldogságunkat, a békénket, a nyugalmunkat, az örömünket! Ehhez tudjuk kötni, hogy megismertem Jézus Krisztust, aki meghalt értem, és önmagát adta áldozatul, engesztelésül, hogy engem az Istennél felmentsen!

„Most bocsátod el, Uram, a te szolgádat a te beszéded szerint békességben,...” Ez a szó, hogy „bocsátod el” eredetileg azt jelenti, hogy: most oldoztatom el békességben. Amikor a csónakot vagy hajót eloldozzák a stégtől, vagy a fától, amihez odakötöttük. És testvérek, az a fordulópont, amikor az ember élete eloldatik.

Simeon arra gondolt, hogy ettől a földi léttől most már eloldatom boldogan. Nem bánom, ha eloldatom a földi léttől, amely a lelkemet fogva tartja még a test börtönében! Most ez a mi számunkra így december 31-én jelentse azt, hogy mi az, amiből el kellene oldatnunk! Örömünknek, békességünknek és nyugalmunknak a gátja az, ha nem tudunk eloldatni valamitől.

Volt több olyan ismerősöm is, aki jól meggazdagodott, óriási vagyona tett szert, csak éppen békesség meg nyugalom meg öröm nem volt az életében, mert mindig az-zal foglalkozott, hogy mit lopnak el tőle. Meg volt róla győződve, hogy mindent ellopnak tőle a munkásai, a beosztottjai, ha nincs ott állandóan, de ez elvette a békességét, az örömét, a pihenését, a mindennapjait, a családi kapcsolatait. Mindent felemészített, mert nem volt eloldva tőle. De ha eloldatott volna tőle, és azt mondja, hogy: „Gyűjtsünk oly kincset, melyet a tűz koha / Hév forrósága meg nem emészt soha” – mondja a kedves énekünk.

„Most bocsátod el, Uram, a te szolgádat a te beszéded szerint békességben, mert szemeim látták a te üdvösségedet.” Igen, kész az elmenetelre. Óriási dolog, testvérek, hogyha valaki ezt el tudja mondani! Ha most meg kellene halnom, ha több napot nem számlálnék, ha nem virrad rám az újesztendő, én készen vagyok az elmenetelre!

Látogattunk egy kedves bácsit a gyülekezetből. Idős korára már tolókocsiban van, de ragyog az arca, a szeme, és azt mondja, hogy: – Hát, tudjátok, ez a test megylefelé. De a léleknek felfelé kell mennie! Olyan jó volt nekünk hallani ezt! Tolókocsiban el lehetne keseredve, nem? Vagy azt mondaná, hogy: – Hát, ez már egy nyomorult állapot. Nem! Ez egy természetes állapot. Azért, mert el van oldva attól, hogy panaszkodjon. El van oldva már attól, hogy sajnáltassa magát, hogy önmagával legyen elfoglalva. Azt mondja, hogy ez az állapot is arra serkent, hogy többet tudjak foglalkozni a lelkiekkel.

Minek nevezi magát Simeon? Szolgának. Jézust pedig Úrnak nevezi. A Szentlélek volt ővele, mert „senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által”. Jézust Úrnak nevezi akkor is, ha még csak egy négyhetes gyermek, akkor is azt mondja: „most bocsátod el, Uram, a te szolgádat” – mert Simeon úgy tekint magára, mint az Isten szolgájára.

Érdekes, hogy nem olvassuk róla, hogy mit csinált volna ez a Simeon, hogy olyan nagy szolgálata lett volna! Mi volt a szolgálata ennek az embernek? A Biblia azt mondja, hogy amit neki a Lélek kijelentett, azt megcsinálta, azt megtette. Ha a Lélek azt jelentette ki, hogy menjen a templomba, ment a templomba. Milyen csoda, testvérek, azt mondja: „most bocsátod el, Uram, a te szolgádat”!

Végül azt is nézzük meg, hogy mennyire voltunk jó és hű szolgák! Az Úr ezt értékeli. Azt mondja az Isten igéje, hogy az úr, mikor hazajön, azt mondja a szolgának: „Jól vagyon, jó és hű szolgám!” Vagy pedig azt, hogy: „gonosz és rest szolga”. Milyen szolgálatban voltunk, és hogyan szolgáltuk az Urat ebben az esztendőben? Ha valaki azt mondja most, hogy semmilyen szolgálatban nem voltam, azért ne keseredjen el! Ha holnap felkel a nap, már indulhat a szolgálatba, már imádkozhat, már olvashatja az ígét, már jöhet a gyülekezetbe, már részt vehet az alkalmakon, be is állhat valamilyen szolgálatba!

Valaki felhívott néhány héttel ezelőtt, és mondta, hogy itt akarna letelepedni a gyülekezethez közel, és kérdezte, hogy nincs-e valami szolgálat, amit neki adhatnék. Ez a testvérünk huszonnégy óras oxigén alatt van, tehát a nap huszonnégy órájában oxigénpalackhoz van kötve. És akkor mondom neki, hogy: – Így, oxigénpalackkal? – Persze, mondja, azért még sok mindent meg tudok csinálni!

Hát nem megdöbbenő? Nekünk, akik nem vagyunk oxigénpalack alatt, akik nem vagyunk odakötve, nem fulladunk, talán nincs a tüdönkkel baj, nem kellene beállni a szolgálatba? Mit fog mondani az úr, ha hazajön? Jó és hű szolga, vagy gonosz és rest, mert nem tetted meg azt, amit az Úr mondott!

Pál apostolról olvassuk, amikor azt mondja, hogy: az Úrnak szolgáltam. Ő is szolgált az Úrnak. Lehet, hogy mi kiszolgáltuk a családot, a munkahelyet, a főnökünk igényeit, de az Ő szolgálatában hogyan álltunk? Boldog volt Simeon, mert ő szolgának nevezhette magát. Milyen jó lenne, ha azt énekelné a szívünk: „Már szolgád lettem, Jézusom, / Ki értem áldozál; / Más uram nincsen, jól tudom, / Mert bűnből kihozál.”

Adja az Úr, hogy ezen az estén ezeket értékeljük át! Hadd kérjem, hogy olvassátok el újra ezt a történetet a Lukács evangéliuma 2. részéből! Gondolkozzunk ezeken az igéken, forgassuk a szívünkben, mi az, amit tanulhatunk ettől az öreg Simeontól! Hogyan fordult meg az ő élete, hogyan értékelte ő azt, amit elért, amire elvitte őt az Isten Lelke? Köszönjük meg, hogyha bennünket is elvisz a Lélek, és megcselekszi végre velünk azt, ami jó!

Mi boldogabbak lehetünk valóban Simeonnál, mert Simeon a karjaiban tarthatta Krisztust, mi meg azt a Krisztust ismerjük, aki maga tart a karjain bennünket, és maga hordoz a karjain minket! Kérjük ezt az új évre is: hordozz, Uram, a te karjaidban bennünket, és engedd meg, hogy ott legyünk, ahol te vagy! Jézus ott volt a templomban. Azért megy oda Simeon, mert ott van Jézus. Mi is ezért jövünk a templomba, mert itt van az Úr Jézus, itt van Isten köztünk!

Ismertem egy lelkipásztort, akinek egy mondását nagyon megjegyeztem. Mikor a gyülekezetben azt mondták neki, hogy: – Tiszteletes úr, igaz, hogy nem megyek templomba, de a tévében minden istentiszteletet meghallgatok, akármit ad-

SIMEON HÁLÁJA

nak. Erre azt mondta, hogy: – Nem az a baj, hogy meghallgatja, hanem hogy a sajátján nincs ott!

Simeon igyekezett ott lenni. Felmegy a templomba, mert ott akar lenni, ahol Jézus van. Áldott, boldog találkozást adjon nekünk az Úr, testvérek, megköszönve ennek az évnek a találkozásait! Ebben a járványos időszakban különösen adjon Isten nekünk a jövő évre is ilyen boldog, áldott találkozásokat itt a gyülekezetben, ahol nemcsak mi egyedül személyenként csodálhatjuk az Üdvözítőt, hanem együtt is magasztalhatjuk és áldhatjuk örökké! Nemcsak itt a földi létben, hanem majd az örökkévalóságban is ezt tehetjük.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk téged, hogy lehet veled találkozni ma is. Urunk, köszönjük, hogy nemcsak Simeon találkozhatott veled, hanem még előtte és utána is nagyon sokan voltak, akik veled találkoztak.

Nem karjainkban tarthatunk téged, hanem boldogan állapíthatjuk meg, hogy te hordozol bennünket örökkévaló karjaidon.

Köszönjük, hogy szívünk lakója lehetsz, elkíséred a mindennapjainkat, megáldod életünket, testi és lelki javakkal látsz el bennünket. Neked adunk mindezért hálaát, Urunk. Engedd, hogy soha ne legyen hálátlan ezért a szívünk és áldjunk téged, a szívünkéből csak ez törjön elő, és ez áradjon belőlünk a környezetünkben is, hogy dicsérjük a te nevedet!

Kérünk téged, hogy te vigasztald azokat a családokat, ahonnan temettünk ebben az évben! Neked köszönjük a megszületett gyermekeket, Urunk, akikkel megajándékoztad a családokat ebben az esztendőben.

Kérünk, Urunk, hogy adj veled való boldog találkozást majd nekünk is, amikor utolsó dobban a szívünk, amikor nem lesz több újév a mi számunkra, de mégis hadd kezdődjön új, amikor színről színre látunk, és örökkön örökké dicsérünk!

Hallgass meg könnyörgésünkben!

Ámen.

A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust.

Efézus 6,24

345,1-2 ének

1. Ím, nagy Isten, most előtted szívem kitárom,
Menedékem nincs sehol e földi határon;
Ha te nem jössz bánatomra biztató szóval,
Italom könny, a kenyerem keserű sóhaj.

2. Ha a világ nem tudná is számos bűnömet,
Teelőd elrejtennem semmit sem lehet;
Látja Lelked minden bűnöm, melynek átka sújt:
Vedd le rólam, ó, Úr Isten, vedd le ezt a súlyt!